

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

شنبه ۰۵ جون ۲۰۲۱

فریده نوری

افغانستان

بیست سال فرصت های از دست رفته

قسمت سوم

منبع: اخبار لو ماند (Le Monde)

تاریخ: یکشنبه ۳۰ و دوشنبه ۳۱ ماه می ۲۰۲۱

خبر نگار: جک فولورو (Jacques Follorou)

مترجم: فریده نوری

به ادامه گذشته:

شاهراه ای که دو شهر بزرگ افغانستان، کابل و قندهار را به هم وصل می کند، به تناسب دیگر شهر ها زیر بنا های شان مانند (پل ها، شبکه های برق و تیلیفون) شاهد سرازیر شدن دالر می باشد. یک مقدار زیاد و مهم این موهبت الهی توسط شرکت ها و مؤسسات شخصی امریکایی که مسئول بازسازی آن ها بودند دوباره تغییر مسیر داد، به عبارۀ دیگر دزدیده شد، به دلیل فساد مزمن و گسترده.

در ابتدا امریکایی ها می گفتند که این یک تناقص گویی ست: بعد از ارزیابی چنین اظهار نمودند که وظیفه شان دوباره آباد کردن افغانستان به صورت مکمل نیست. لاکن واشنگتن از ترس بند ماندن در گل و یا گیر ماندن، بالاخره قبول نمود که اهمیت دادن به احیای مجدد افغانستان برای کامیابی نظامی بسیار قابل اهمیت می باشد.

شعار "دل و روان را به دست آر" در چند سال اول شامل سخنرانی های رسمی بود، مگر نظر به کمبود نتایج، این اصول نیز به زودی رها شد.

واشنگتن تمام توجه خود را به سوی دولت و قوت های امنیتی معطوف نمود. امروز کابل می تواند بالای پنجاه هزار قوت های اختصاصی خود حساب کند، که این قوت های اختصاصی (Force spéciales) مطمئن، قابل اعتماد، تخصصی و حرفه ای هستند، و نظر به اردوی منظم بسیار زیاد متحرکت هستند.

در مقابل، طالبان بسیار خوب منظم، متشکل، مجهز و دارای منابع مهم می باشند " یک دیپلمات بر حال غربی در کابل به صورت محرمانه می گوید: "برحسب یک معلومات، ۴۰ الی ۵۰ فیصد بودجه طالبان از هیروئین تأمین می شود و کشت و تولیدات تریاک رو به ازدیاد است". قرار راپور های استخبارات امریکا، تشکیل دوباره القاعده و کمپ ها و مراکز تمرینات شان برای جهادی های بین المللی در مناطق قبایلی پاکستان بدون تولیدات هیروئین بعد از سال ۲۰۰۱ میلادی غیر ممکن بود. در اخیر سال ۲۰۰۹ میلادی، قرار ارزیابی دفتر ملل متحد، که کارش مبارزه علیه مواد مخدر و جنایات می باشد، می گوید که یک تعداد زیاد وکلای افغان ارتباطات با قاچاقبران مواد مخدر دارند.

در سال ۲۰۰۸ میلادی، رئیس جمهور کرزی تحت حمایت جامعه بین المللی، به ملا عمر پیشنهاد کرد که: " برای آبادی وطن اشتراک نماید". یک سال بعد، دیپلمات امریکایی ریشارد هولبروک (Richard Holbrooke)

برای خارج شدن از منجلاب و لجنزار افغان، واشنگتن در سال ۲۰۱۰ میلادی در خیال و تصور یک ستراتیژی دیگر شد: بلند بردن تعداد عساکر امریکایی به صورت موقتی، طالبان را دچار مشکلات ساخته و به این ترتیب رهبر آن ها را مجبور به مذاکره می سازد.

به صورت مجموعی ناتو تقریباً در حدود یکصد و سی هزار عسکر در افغانستان مستقر ساخته بود، اما شورشیان با آمیختن با مردم عادی به مقاومت شان افزودند.

در حالیکه در بین عساکر ناتو، هر ملک از خود قوانین وضع نمود و سبب خلق نمودن نفاق در داخل ائتلاف اتلانتیک شدند.

آقای شیرر کوپر کول (Sir Sherard Cowper- Coles) فرستاده خاص انگلستان برای افغانستان و پاکستان، در سال ۲۰۱۱ میلادی به اخبار لو ماند به صورت محرمانه اظهار نموده بود

"اگر تنها موفقیت نظامی به دست بیاید، در آن صورت چانس خارج شدن از معضله سیاسی ضعیف می گردد، زیرا با کشتن قومندان های طالب، با کی ما مذاکره کنیم"

«در آن صورت تاریخ، یک معامله انتقام جویی و اشتباهات در قضاوت را ثبت می نماید»

(Sir Sherard Cowper-Coles, ancien ambassadeur britannique à Kaboul^۹)

اقدامات زیاد برای گفت و گو ها گرفته شد، که همه آن به ناکامی انجامید.

از سوی بارک اوباما (Barack Obama) ماموریت داده شد که راه به طرف صلح طرح ریزی شود، لکن به ناکامی انجامید و نتوانست به دور میز احزاب مختلف افغان را جمع نماید.

در سال ۲۰۱۲ میلادی، فرانسه نیز به نوبه خود تصورات و افکار برای به دست آوردن یک صلح را، در سر پروراند و به این مناسبت یک هیئت پی را که متشکل از همه احزاب به شمول طالب ها بود در فرانسه برای مذاکره و گفت و گو دور هم جمع نمود، اما بدون نتیجه مذاکره ختم شد.

آلمان ، ناروی و ترک ها نیز کوشش کردند.

طالب ها پیرو ضرب المثل "شما ساعت دارید ما وقت داریم" بودند، طالب ها گفت و گو با حکومت افغانستان را رد می کنند و تنها با امریکا می خواهند گفت و گو کنند، این یک شرط غیر قابل قبول برای امریکا به شمار می رفت، زیرا سلب صلاحیت کردن رژیم افغانستان در اولین اقدام از عملیه مصالحه و آشتی ملی به نفع صلح نمی باشد.

خستگی و بیزاری و اشنگتن را مجبور کرد که در وقت ریاست جمهوری دونالد ترمپ این تئو را بشکند، و به تنهایی با طالبان گفت و گو نماید. و این را به نام معاهده کامیابی دو جانبه نامیده، که در دوحه در ماه فبروری ۲۰۲۰ به امضاء رسید. برای رئیس جمهور غنی امضاء این معاهده مزه تلخ داشته و آن را "به یک معاهده ساده برای خروج عساکر خارجی توصیف نمود، نه یک معاهده صلح".

حملات و قتل های هدفمند:

این معاهده قطعاً به کشور ثبات نیاورد. اگر طالب ها نظامیان خارجی حاضر در افغانستان را هدف قرار نمی دهند، اما حملات را علیه اردوی ملی افغان چندین برابر ساختند. حملات بالای مکاتب و مساجد و قتل های هدفمند زندگی افغان ها را همه روزه در غم نشانده است.

به این عمل شان آیا صلح با طالبان امکان پذیر است؟ نماینده وزارت خارجه امریکا در این مورد در مقابل سوال اخبار لو ماند جواب داد: " بعضی ها می گویند که طالبان لازم بود تا در کنفرانس

بُن در سال ۲۰۰۱ میلادی دعوت می شدند. چیزی که یقینی است، که با حذف نمودن شان از شروع یک قسمت از افغانستان کنار گذاشته شد. شاید ما بسیار بلند پروازی کردیم در یک مملکت ایکه شدیداً سنتی می باشد، یک قسمت بزرگ باشندگان این سرزمین به طالبان رو آوردند".

آقای براهیمی بعد از آن که در سال ۲۰۰۴ میلادی وظیفه خود را ترک نمود، نیز اظهار نمود که طالبان باید در بُن دعوت می شدند.

بعد از فارس ها، یونانی های سکندر کبیر، امپراتوری مغل ها، دولت شاهی انگلستان، شوروی، یک قدرت جهانی نو، امریکا به نوبه خود افغانستان را با یک احساس ناکامی ترک می کند. " تاریخ به خاطر می سپارد یک معامله انتقام گیری بود و یک اشتباه در قضاوت، آقای شیرر کوپر - کول (Sir Sherard Cowper-Coles) نتیجه گیری می کند: "این جنگ اضمحلال امریکا را مخصوصاً در چشم مسلمانان سبب می شود".

در این ختم صبح ماه می، در بالای تپه بالاحصار کابل، شیخ محمد دهقان و بزرگ یکی از قریه های ولایت شمالی بلخ، برای دیدن رئیس هیئت باستان شناسی فرانسه در افغانستان فلیپ مَرکی (Philippe Marquis) آمده است و وی به او نگرهبانی ساحة حفريات را اعتبار نموده است. شیخ محمد پیشروی طالبان در منطقه خود تشریح می کند. "وی می گوید در حال حاضر طالبان تمامی ولسوالی اطراف مزار شریف را اشغال نموده اند، در هنگامی که اردو در پایگاه های خود حبس هستند".

این پدر دوازده فرزند مدت طولانی به کشت کوکنار مصروف بود، و عایدی هنگفتی که از تولیدات کوکنار به دست می آورد برای وی در قریه اش یک موقعیت بلند داده بود، از وقتی که مصروف کشت گندم است، از اعتبار و نفوذش کاسته شده است. "طالبان حفريات باستان شناسان را متوقف کردند و حقوق دختران و زن ها به عقب برگشت. اما، طالبان بالای حاصلات، مالیه وضع نموده اند و برعکس مامورین دولتی، دزدی نمی کنند" به صورت کاملاً آشکار وی نگران است، که هیچ کس را نرنجانند، کوشش می کند تا توضیح دهد که "در هر فامیل یکی طرفدار طالب ها و یکی دیگرش طرفدار دولت است. آرزو این است که در همه جا و هم در کابل تمام مردم یکجا کار کنند".

ادامه دارد...